

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 kwietnia 2016 r. powód (...) Bank (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. G. kwoty 21.488,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 727,54 zł od dnia 14 grudnia 2015 r. do dnia 20 kwietnia 2016 r. o od kwoty 20.746,06 zł od dnia 21 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu (pозew k. 2-3).

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwanymi w dniu 31 stycznia 2011 r. umowę kredytu gotówkowego P.. Na dochodzone roszczenie składa się kwota 20746,06 zł tytułem niespłaconego kapitału, odsetki za okres od 14 grudnia 2015 r. do 20 kwietnia 2016 r. w kwocie 727,54 zł oraz prowizje i opłaty w kwocie 15 zł.

Pozwany nie kwestionował roszczenia i uznał powództwo z wyjątkiem spłaconej w marcu 2017 r. kwoty 350 zł (stanowisko pozwanego k. 61).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowa i pozwanego łączyła umowa kredytu gotówkowego P. nr (...) z dnia 31 stycznia 2011 r. (okoliczność niesporna).

Pozwany nie regulował płatności z tytułu umowy kredytu (okoliczność niesporna)

Pismem z dnia 5 lutego 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 21.047,31 zł w związku z wypowiedzeniem umowy nr (...). Na kwotę zapłaty składała się kwota kapitału w wysokości 20.746,06 zł, odsetki w kwocie 301,25 zł. (wezwanie do zapłaty k. 4, potwierdzenie odbioru k. 5).

Zadłużenie pozwanego z tytułu niespłaconego kredytu wynosiło na dzień 20 kwietnia 2016 r. 21.488,60 zł, w tym należność główna w wysokości 20746,06 zł, odsetki za okres od 14 grudnia 2015 r. do 20 kwietnia 2016 r. w kwocie 727,54 zł oraz prowizje i opłaty w wysokości 15 zł (wyciąg z ksiąg bankowych k.1).

W marcu 2017 r. pozwany dokonał wpłaty na rzecz powoda kwoty 325 zł (potwierdzenie przelewu k. 40, historia rachunku k. 48-51).

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie ww. dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana przez strony, a także bezspornych twierdzeń stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że strony łączyła umowa o kredyt gotówkowy, a pozwany nie wywiązał się z zapłaty należności.

Pozwany uznał roszczenie powoda w całości z wyjątkiem kwoty 325 zł, która została przez niego wpłacona w marcu 2017 r. W tej sytuacji Sąd uznał za ustalony fakt mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. tytuły i kwoty należności powoda, gdyż wniosek taki wynika z innego faktu – uznanych przez pozwanego kwot i tytułów należności powoda, zgodnie z brzmieniem art. 231 k.p.c.

Sąd generalnie jest związany uznaniem powództwa – jak każdą czynnością dyspozytywną stron – o czym stanowi art. 213 § 2 k.p.c. W ocenie Sądu rozpoznającego sprawę niniejszą uznanie powództwa w sprawie nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierzało do obejścia prawa.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.421,06 zł po uwzględniając dokonaną przez pozwanego wpłatę w kwocie 350 zł (20746,06 zł -325 zł), kwotę 727 zł tytułem odsetek umownych za okres od 14 grudnia 2015 r. do 20 kwietnia 2016 r. oraz kwotę 15 zł z tytułem opłat i prowizji, a w pozostałej części powództwo oddalił.

Sąd zasądził również odsetki umowne od kwoty 20.421,06 zł w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP. Zgodnie z treścią art. 481 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r., maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2¹), które, należą się – w myśl § 2 cytowanego przepisu – w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Tym samym roszczenie powoda odnośnie odsetek należało uwzględnić jedynie w zakresie, w jakim odsetki umowne nie przekraczają maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany nie kwestionował roszczenia powoda jest, więc stroną przegrywającą, zobowiązana do zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oraz poniesienia kosztów sądowych. Na poniesione przez powoda koszty złożyła się opłata od pozwu w kwocie 1075 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty odpisów poświadczonych notarialnie pełnomocnictw w kwocie 3,69 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1095,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.